

тверени, уста-та мѣ малко отворени, сички-те признаци на дѣхане-то загбѣнены, тѣпане-то на пѣаса запралас; обаче съ благоразвѣми-те мѣрки на докторатѣ дѣте-то сживало.

Юліа Фонтенель, като са намираще въ Испаніа, въ 1822 година, кога-то тамѣ събыкалалъ Генералъ Мина съ свои-те партизани, една сѣтрина, той намерилъ сколо паданка-та Лаз-колдасъ увесеніатѣ на дѣрво-то селанинѣ отъ конституцісина-та партіа, и накаралъ тосѣ часѣ да го снематѣ отъ дѣрво-тос; уста-та на увесенія была пѣлана съ крѣвава пана; обаче въ тѣло-то мѣ намѣрили още малко топлина. На примѣлыатѣ пѣснали крѣвь, — тсѣ въздѣхналъ и сживалъ. Въ сѣтно-то време, тоси человекѣ наченалъ да пада отъ вѣнѣашно и псдирѣ пѣтъ години умралъ отъ аплексически припадокѣ.

Во всички-те скорепостижни (напрасни смѣрти) слѣчаи, мнима-та смѣртъ може да са продолжава тѣждѣ на дѣлго време, а въ балдисѣване-то и по нѣколко деннощія; удавени-те, угорели-те отъ кюмюрѣ и замрѣзнали-те можатѣ да са сживатѣ послѣ преминѣване-то на много време. Заради тоса, никосга не требѣва да са гѣби надѣжда-та, но не усѣпно требѣва да са продолжава испытѣване за сживаване-то на тѣа злосчастниці, доде да са покаже признакѣ на гнѣене-то, ако бы, развѣмѣва са, да са не покажатѣ до тоса време такива поврежденія, отъ кой-то въ истинна-та смѣртъ не остава никакво сомнѣніе.

Пригледваніе на средства-та за сживаване-то на мнимозмрѣли-те не близа въ предметѣ на тоса сочиненіе. Не говорѣ заради тѣхѣ, части-те ажливы спо-